

Arrest

nr. 114 879 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, R.K., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Khasavyurt, Dagestan.

*U huwde op traditionele en wettige wijze met **E.K. (O.V. X)** en samen hebben jullie 3 kinderen.*

U werkte in uw herkomstland in een schrijnwerkerij. Vanaf 2009 begon u daarnaast te werken als zelfstandig taxichauffeur.

Op 4 februari 2013 vroeg een man u of u hem vanuit Khasavyurt naar Makhatsjkala wilde brengen. Hij zette een tas in de koffer van uw wagen. Bij een blokpost, bij Nevtekhatsjka, werd u tegengehouden

door de ordediensten. Bij de uitgebreide controle die daarop volgde, werden er in de tas van uw klant explosieven aangetroffen. U werd meteen in de boeien geslagen en overgebracht naar een politiekantoor, waar u gedurende 3 dagen werd vastgehouden. U werd er ondervraagd over eventuele plannen voor het plegen van een aanslag.

Uw vader slaagde erin om u vrij te kopen. Op 7 februari 2013 werd u in vrijheid gesteld.

Op 14 februari 2013 vond er een aanslag plaats bij de blokpost, waar u op 4 februari 2013 was aangehouden. Bij de aanslag vielen 3 doden en een 6-tal gewonden.

2 dagen later, op 16 februari 2013, werd u in uw woonst opnieuw opgepakt door de politie. U werd opnieuw nogal hardhandig ondervraagd en 5 dagen vastgehouden.

Het was opnieuw uw vader die ervoor zorgde dat u op vrije voeten werd gesteld. Opnieuw betaalde uw vader een vrijkoopsom.

Op 21 februari 2013 werd u vrijgelaten en u keerde naar huis terug. De daaropvolgende nacht sliep u slecht en u vertelde dit tegen uw partner. Op haar beurt lichtte zij de volgende dag uw vader in en hij besliste om u naar het ziekenhuis over te brengen. U zou er gehospitaliseerd worden tot 4 maart 2013. Nadien keerde u naar huis terug. U bleef er nog enkele dagen, maar op aanraden van uw vader besloot u dan om onder te duiken.

Uw partner bleef achter met de kinderen. Eerst verbleef u bij 2 gezinnen van uw familie, nadien zou u onderduiken bij een goede vriend. Omdat uw familie beweerde dat u in de toekomst nog herhaaldelijke problemen zou riskeren in uw herkomstland, werd uw vlucht uit Dagestan georganiseerd. U werd op 9 mei 2013 terug herenigd met uw gezin in Khasavyurt.

U vertrok diezelfde dag met een bus naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u in een minibus verder door naar België.

U kwam op 13 mei 2013 in België aan en vroeg er dezelfde dag, samen met uw partner, voor het eerst asiel bij de bevoegde instanties.

Uw partner, **E.K. (O.V. 7.702.899)**, beroept zich voor haar asielaanvraag op de door u ingeroepen motieven.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op problemen door uw werk als taxichauffeur; tijdens een uitgebreide controle bij een blokpost werden explosieven aangetroffen in de bagage van uw passagier, waarna u werd gearresteerd en 3 dagen vastzat. 10 dagen later werd dezelfde blokpost getroffen door een aanslag. 2 dagen later werd u opnieuw opgepakt. Na uw vrijlating en een opname in het ziekenhuis dook u onder om vervolgens uw herkomstland te ontvluchten.

Welnu, er werd vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken, waardoor in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende elementen.

Vooreerst werd vastgesteld dat enkele aanzienlijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw partner, waardoor uw geloofwaardigheid reeds in aanzienlijke mate wordt aangetast.

Een eerste tegenstrijdigheid werd vastgesteld in verband met uw vrijlating na uw eerste detentie. Zelf verklaarde u (CGVS, p.11) dat u uw partner terugzag in de keuken van jullie woonst. U ging meteen naar uw kamer (CGVS, p.11) en u was te vermoeid om eerst nog te praten met aanwezige familieleden (CGVS, p.12).

Uw partner verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag partner, p.3) dat jullie elkaar, na uw vrijlating, terugzagen op de binnenplaats, die gescheiden was van de keuken. Uw partner verklaarde daarnaast ook dat u bij aankomst thuis nog zowat een kwartier met aanwezige familieleden praatte (CGVS, gehoorverslag partner, p.3).

Zij werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid.

In eerste instantie verklaarde uw partner (CGVS, gehoor partner, p.3) dat zij hiervoor niet meteen een verklaring kon geven.

Vervolgens beweert ze dat er veel familie aanwezig was en dat ze misschien van de binnenplaats naar de keuken ging (om u daar terug te zien), wat echter niet overtuigend is om dergelijke niet gelijklopende verklaringen te verschonen.

Immers, er mocht verwacht worden dat u en uw partner gelijklopende verklaringen zouden afleggen over een ingrijpend moment, in casu uw terugkeer naar huis na uw eerste, 3 dagen lange detentie door de ordediensten.

Tevens werd vastgesteld dat u en uw partner tegenstrijdig waren over jullie telefonische contacten in periodes dat jullie op andere locaties verbleven.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u van 22 februari tot 4 maart in een ziekenhuis zou opgenomen zijn. Zowel uzelf als uw partner verklaarden dat jullie elkaar geen enkele keer zagen in het ziekenhuis. Daarom werd er gevraagd of er dan wel telefonische contacten waren.

Uzelf verklaarde in dat verband (CGVS, p.16) dat jullie exact 2 keer telefonisch contact hadden; één keer belde u uw partner, de andere keer belde uw partner u.

Uw partner, van haar kant, verklaarde (CGVS, gehoorverslag partner, p.3) dat jullie meermaals telefonisch contact hadden: het was meer dan 2 keer.

Uw partner werd met uw eerdere en tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, maar haar uitleg, dat u deze contacten beter kan herinneren (CGVS, gehoorverslag partner, p.3) kan niet afdoende genoemd worden.

Er mocht immers verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen zouden afleggen over een belangrijk element als het onderhouden van contact in een periode dat u gehospitaliseerd was, kort nadat u voor de tweede keer was vastgehouden door de ordediensten. Bovendien was u erg nauwkeurig in uw verklaringen terzake, waardoor van uw partner kon verwacht worden dat ook zij hieromtrent nauwkeuriger zou zijn in haar verklaringen, wat niet het geval is.

Ook jullie verklaringen over telefonische contacten in de periode dat u was ondergedoken, in casu in de periode voorafgaand aan uw vlucht uit uw herkomstland, zijn tegenstrijdig.

Zo verklaarde uzelf (CGVS, p.19) dat u in de volledige periode dat u ondergedoken leefde geen enkele keer telefonisch contact had met uw partner. U verklaarde uitdrukkelijk dat u en uw partner elkaar geen enkele keer aan de telefoon hoorden (CGVS, p.19).

Uw partner, van haar kant, verklaarde dan weer dat jullie in deze periode wel nog telefonisch contact hadden, in casu via de telefoon van uw moeder en uw partner voegt eraan toe dat het wel over slechts een paar contacten ging (CGVS, gehoorverslag partner, p.4).

Bij confrontatie beweerde uw partner dat u mogelijk geen rekening hield met contacten via de telefoon van uw moeder (CGVS, p.4), wat niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen, omdat u duidelijk verklaarde dat jullie elkaar geen enkele keer hoorden.

Deze tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind.

Van u en uw partner mocht verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen zouden afleggen over een cruciaal element van uw asielrelaas, in casu over contacten in periodes dat jullie beiden in onzekerheid leefden én aangewezen waren op telefonische contacten omdat jullie niet op dezelfde locatie verbleven.

Dat u en uw partner tegenstrijdig zijn over deze contacten, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien ontstaat aldus gerede twijfel over 2 belangrijke aspecten van uw asielrelaas, in casu uw opname in een ziekenhuis en uw ondergedoken bestaan, dat voorafging aan uw vlucht naar België.

Op basis van de hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheden wordt uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate ondermijnd.

Er werd verder vastgesteld dat u over tal van aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk onwetend bent, of incoherent, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt uitgehouden.

Zo blijkt een aanslag op een blokpost op 14 februari 2013 een cruciaal gegeven in uw asielrelaas te zijn.

Weliswaar bent u op de hoogte van enkele gegevens dienaangaande: het aantal slachtoffers, het aantal gewonden, het moment van de dag waarop aanslag plaats vond (CGVS, p.13), maar u weet niet of er één of meerdere daders betrokken waren (CGVS, p.14).

Aangezien informatie over de daders voor u nuttig kon zijn om uw eigen risico's in te schatten, werd u gevraagd of u nadien nog informatie vergaarde; u erkent dit niet meer gedaan te hebben (CGVS, p.14). Eerder, op 4 februari, was u opgepakt nadat bij een controle aan een blokpost explosieven werden gevonden in de tas van uw passagier.

Er werd u gevraagd wat er met uw taxi gebeurde. U beweert dat uw vader deze later zou verkocht hebben, maar u weet niet hoe uw vader de wagen recupereerde en welke kanalen hij daarvoor mogelijk gebruikte (CGVS, p.9).

Later tijdens uw asielgehoor werd u gevraagd hoe u wist dat uw vader uw wagen recupereerde.

U verklaart (CGVS, p.17) dat u de wagen bij u thuis zag toen u terugkeerde uit het ziekenhuis (op 4 maart).

Nochtans beweerde u eerder (CGVS, p.9) dat u uw wagen niet meer terugzag na uw arrestatie op 4 februari.

Bij confrontatie verklaart u (CGVS, p.17) dat u eerder naar de plaats verwees waar u was opgepakt, wat echter geen afdoende uitleg is, aangezien u duidelijk verklaarde dat u de wagen niet meer terugzag na 4 februari, de dag van uw eerste arrestatie door de ordediensten.

Uw vader zou u na uw eerste arrestatie hebben vrijgekocht en hij zou dit gedaan hebben via een keten van kennissen.

Een goede vriend van uw vader speelde een belangrijke rol bij de onderhandelingen om u vrij te kopen, maar u weet niet wie de betreffende vriend was (CGVS, p.10).

U vroeg het niet aan uw vader, want dat soort vragen stelt u niet aan uw vader (CGVS, p.10). Of er bij de andere kennissen mensen bij waren, die werkten voor de overheid, weet u evenmin (CGVS, p.10). U vermoedt dat losgeld moest betaald worden aan de politie (GOVD), maar meer concrete informatie hebt u niet (CGVS, p.10). Er werd u gevraagd hoe uw vader vernam dat u bij de GOVD werd vastgehouden. Uw vader zou de dag na uw arrestatie zijn getelefoneerd, maar u weet niet door wie (CGVS, p.10). Hoe uw partner vernam dat u was aangehouden, weet u niet: u vermoedt dat uw vader of uw moeder uw partner inlichtten (CGVS, p.10).

Aangezien uw vader erin slaagde om u bij de GOVD te lokaliseren en aldus uw vrijkoping te organiseren, werd u gevraagd of uw vader van zijn contacten vernam waarom u zo 3 dagen lang werd vastgehouden, maar ook dat weet u niet (CGVS, p.10).

Evenmin weet u of uw vader al losgeld had betaald toen u werd vrijgelaten (CGVS, p.10).

Toen u de eerste keer werd vrijgelaten, werd u onder druk gezet om een document te ondertekenen. U weet niet wat de inhoud was van het document, want u las het niet omdat u niet bij krachten was (CGVS, p.11). U denkt dat u uw vader nadien informeerde over het feit dat u een document moest ondertekenen voor uw vrijlating, maar u weet niet of uw vader nadien bij zijn contacten navraag deed over de inhoud (en/of betekenis) van het document (CGVS, p.11). U liet trouwens na om navraag te doen bij uw vader daaromtrent omdat u niet meer bezig was met het document (CGVS, p.11).

Op 16 februari werd u voor de tweede keer aangehouden en dit gebeurde nadat er in uw woonst een inval door ordediensten plaats vond.

U weet niet meer hoeveel personen toen uw woonst binnendrongen (CGVS, p.14). U weet niet hoe uw partner vernam dat u werd opgepakt en achteraf hebt u haar dat niet gevraagd (CGVS, p.14). Evenmin weet u of uw partner nog bij haar ouders was toen zij op de hoogte werd gebracht van uw arrestatie (CGVS, p.14). Ook bij deze arrestatie werd u vrijgekocht door uw vader. Opnieuw moest u vooraf een document ondertekenen. Er werd u gevraagd of het mogelijk om een uitreisverbod ging, maar dat weet u niet (CGVS, p.15). Ook over dit document deed u naderhand geen navraag (CGVS, p.15).

Na uw tweede vasthouding verbleef u een aanzienlijke periode in een ziekenhuis.

Of er tijdens deze ziekenhuisopname nog naar u geïnformeerd werd door ordediensten weet u niet (CGVS, p.17); ook hiernaar informeerde u niet.

Na uw terugkeer uit het ziekenhuis verbleef u nog 3 dagen thuis en vervolgens besliste u om onder te duiken.

Familieleden hadden tegen uw vader gezegd dat u niet meer gerust zou gelaten worden (CGVS, p.17). Of uw vader concrete aanwijzingen hadden voor deze uitspraak weet u evenmin. Ook weet u niet welke familieleden uw vader zouden ingelicht hebben (CGVS, p.18).

Eerst dook u onder bij familieleden, nadien zocht u onderdak bij een vriend. Er werd u gevraagd waarom u naar een vriend verhuisde.

U beweert dat er in uw herkomstregio informanten actief zijn, waarop u werd gevraagd of er in uw geval sprake was van een mogelijk gevaar door informanten, maar u moet erkennen dat er geen concrete aanwijzing was (CGVS, p.18).

Aangezien u nog een relatief lange periode een clandestien bestaan leidde in uw herkomstland en van u verondersteld mag worden dat u zich in deze periode regelmatig zou informeren over de voortgang van uw problemen, werd u gevraagd of aan uw broer of vader nog vragen over u werden gesteld. Dat weet u evenmin; misschien zouden uw broer en/of uw vader u daaromtrent niet inlichten om u niet ongerust te maken (CGVS, p.19).

Welnu, dat u over tal van elementen, die betrekking hebben op uw asielrelaas dermate onwetend bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

In dit verband is het onder meer opmerkelijk dat u wel op de hoogte bent van de respectievelijke bedragen die voor uw vrijlating werden betaald, maar verder quasi totaal onwetend bent.

Uw geloofwaardigheid wordt door deze vaststellingen verder uitgehold.

Uit uw verklaringen, waaruit een grote mate van onwetendheid blijkt, mag ook afgeleid worden dat u weinig interesse betoonde voor de evolutie van uw beweerde problemen, aangezien u kennelijk weinig inspanningen deed om concrete informatie te verkrijgen, die u in staat zou stellen om uw vrees accuraat in te schatten.

Een dergelijke desinteresse valt niet te rijmen met een ernstige vrees en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

In het kader van uw asielaanvraag legt u één attest over ter staving van een ziekenhuisopname, die het gevolg zou geweest zijn van mishandeling door de ordediensten tijdens uw laatste detentie in uw herkomstland.

Vooreerst moet benadrukt worden dat u tijdens uw uitgebreid asielgehoor zelf aangaf (CGVS, p.17) dat u het medisch attest niet eens hebt gelezen.

U beweert vervolgens dat u het geschrift in het attest niet kon lezen (CGVS, p.17).

Er werd u daarom gevraagd of u dan minstens aan iemand anders vroeg wat de inhoud was van het document, maar ook dat liet u na (CGVS, p.17).

Welnu, dat u van de inhoud van een document, dat u aan de asielinstanties overlegt om minstens één element van uw asielrelaas te staven, dermate weinig op de hoogte bent, doet niet enkel afbreuk aan uw geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van uw beweerde vrees.

Van asielzoekers wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van asielzoekers verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van overlegde stavingsstukken.

In uw geval was het alleszins redelijk om een zekere kennis over de inhoud van het betreffende medisch attest te verwachten, daar u slechts één stavingsstuk overlegde aan de asielinstanties.

De vaststelling dat u dermate weinig op de hoogte bent van de inhoud van een bewijsstuk, ondermijnt niet enkel uw geloofwaardigheid, maar doet ook afbreuk aan de ernst van de door u geuite vrees.

Zelfs indien u wel op de hoogte zou zijn van de inhoud van het medisch attest, dan nog moet vastgesteld worden dat uit het overlegde attest niet blijkt dat u werd opgenomen ten gevolge van mishandeling door ordediensten.

Het medisch attest maakt gewag van een hersenschudding, maar bevat geen informatie over de omstandigheden waarbij deze zou veroorzaakt zijn.

Eveneens betreffende het attest kan nog opgemerkt worden dat het uiterst opmerkelijk is dat het melding maakt van het feit dat u besmet zou zijn met HIV-hepatitis, hoewel u van deze ernstige medische problematiek op geen enkel moment gewag maakte ten overstaan van de Belgische asielinstanties.

Het medisch attest herstelt bijgevolg niet uw geloofwaardigheid, wel integendeel.

Zoals reeds bleek uit voorgaande vaststellingen beschikt u over onaannemelijk weinig informatie om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich sinds uw aankomst in België hoegenaamd niet meer informeert over de voortgang van de door u aangehaalde problemen.

U verklaarde (CGVS, p.18) dat u in Dagestan nog telefonisch contact met uw vader onderhield in de periode dat u er ondergedoken leefde (bij een vriend).

Eerder tijdens uw asielgehoor verklaarde u (CGVS, p.3) dat u tegenwoordig elk contact met uw vader hebt verbroken: u bent bang dat uw vervolgers uw verblijfplaats zouden achterhalen. Uw vader zou zelfs niet weten dat u momenteel in België verblijft. U erkent wel dat u uw vader nog zou kunnen contacteren (CGVS, p.3).

Er werd u gevraagd waarom u in uw herkomstregio wel nog telefonisch contact onderhield met uw vader en tegenwoordig niet meer.

Opnieuw verklaart u dat u bang bent en u voegt eraan toe dat u vroeger uw gebruikte telefoonnummers/sim-kaarten weggooide (CGVS, p.18).

Er werd u daarom gevraagd waarom u een dergelijk systeem tegenwoordig niet meer gebruikt. U vreest dat telefoons afgeluisterd worden (CGVS, p.18).

Daarom werd u de vraag gesteld waarom u in uw herkomstregio niet bang was om afgeluisterd te worden, terwijl u er nog verbleef. U stelt dat u er contact moest onderhouden met uw vader (CGVS, p.19).

Aangezien u vanuit België niet rechtstreeks met uw vader wil/durft communiceren, werd u gevraagd of het in uw geval niet nuttig zou zijn om in voorkomend geval "via via" te informeren.

U verklaart (CGVS, p.19) dat u zich daar nu niet mee bezig houdt omdat u nu veilig bent.

Welnu, van asielzoekers wordt verwacht dat ze zich informeren over de voortgang van hun beweerde problemen, zeker zolang ze zich in het gastland, waarin ze asiel vroegen, in een onzekere situatie bevinden. Uit uw verklaringen blijkt een gebrek aan interesse voor de evolutie van de door u naar voor gebrachte problemen.

Dergelijke desinteresse doet afbreuk aan de door u geuite vrees en geloofwaardigheid van jullie relaas.

Ten slotte kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht naar België, in casu over uw vlucht van Moskou naar België.

Blijkens uw verklaringen – en deze van uw partner – zouden jullie in een minibus van Moskou naar België gereisd zijn. Tijdens dit gedeelte van uw reis zou u niet zijn overgestapt (CGVS, p.5). U weet totaal niet welke landen tijdens dit traject werden aangedaan (CGVS, p.5). U reisde met uw intern paspoort. Thuis was u nog in het bezit van reispaspoorten en het was uw vader die uw vlucht organiseerde, maar of daarbij uw origineel reispaspoort werd gebruikt weet u niet (CGVS, p.5).

Op de vraag of u onderweg iets hebt gemerkt van grens- en/of identiteitscontroles, verklaart u (CGVS, p.5) daar totaal niet mee bezig geweest te zijn. Bovendien sliep u meestal (CGVS, p.5). U geeft aan op geen enkel moment persoonlijk aan een controle te zijn onderworpen (CGVS, p.5).

Op de vraag of er met de passeur(s) afspraken werden gemaakt over wat u moest zeggen of doen als u wél aan een controle zou onderworpen worden, verklaart u (CGVS, p.5) dat u enkel te horen kreeg dat u veilig naar België zou gebracht worden en verder mocht u nergens uitstappen of vragen stellen.

Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig.

Uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uit dezelfde informatie blijkt overigens dat etnische Tsjetsjenen uit de Russische Federatie die in België een asielaanvraag indienen, die vervolgens niet herkend worden door Eurodac (een systeem op Europees niveau waarbij de vingerafdrukken van elk persoon, ouder dan 14 jaar, die in één van de aangesloten landen asiel aanvraagt, opgeslagen worden in een centrale database) en die zodanig tot de asielprocedure worden toegelaten, meestal in het bezit moeten zijn van een geldig internationaal paspoort.

Hierdoor ontstaat in uw geval het vermoeden dat u – en uw partner – uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU binnenkwam, verborgen te houden.

Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnd.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van alle hiervoor gedane vaststellingen blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

Behalve het reeds besproken medische attest, legde u nog andere documenten over, maar zij zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

U legde uw intern paspoort, uw rijbewijs, het intern paspoort van uw partner en de geboorteaktes van uw kinderen over. Deze documenten bevatten louter gegevens over jullie identiteit, die hier niet ter discussie staat.

Uw huwelijksakte bewijst de formele band tussen uw partner en uzelf, wat evenmin betwist wordt.

Al deze documenten wijzingen niets aan de gedane vaststellingen en de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, **E.K. (O.V. 7.702.899)**, werd besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien zij haar asielmotieven aan de uwe verbindt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, E.K., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Khasavyurt, Dagestan.

U huwde op traditionele en wettige wijze met **R.K. (O.V. 7.702.899)** en samen hebben jullie 3 kinderen.

Uw partner werkte in uw herkomstland in een schrijnwerkerij. Vanaf 2009 begon hij daarnaast te werken als zelfstandig taxichauffeur.

Op 4 februari 2013 vroeg iemand aan uw partner om hem vanuit Khasavyurt naar Makhatsjkala te brengen. Hij zette een tas in de koffer van uw partner zijn wagen. Bij een blokpost, bij Nevtekhatjska, werd uw partner tegengehouden door de ordediensten. Bij de uitgebreide controle die daarop volgde, werden er in de tas van de klant van uw partner explosieven aangetroffen. Uw partner werd meteen in de boeien geslagen en overgebracht naar een politiekantoor, waar hij gedurende 3 dagen werd vastgehouden. Hij werd er ondervraagd over eventuele plannen voor het plegen van een aanslag. Uw schoonvader slaagde erin om uw partner vrij te kopen.

Op 7 februari 2013 werd hij in vrijheid gesteld.

Op 14 februari 2013 vond er een aanslag plaats bij de blokpost, waar uw partner op 4 februari 2013 was aangehouden. Bij de aanslag vielen 3 doden en een 6-tal gewonden. 2 dagen later, op 16 februari 2013, werd uw partner in jullie woonst opnieuw opgepakt door de politie. U was op dat moment bij uw ouders. Het was opnieuw uw schoonvader die ervoor zorgde dat uw partner op vrije voeten werd gesteld. Opnieuw betaalde uw schoonvader een vrijkoopsom.

Op 21 februari 2013 werd uw partner vrijgelaten en hij keerde naar huis terug. De daaropvolgende nacht sliep hij slecht. U vertelde dit tegen uw schoonvader en hij besliste om uw partner naar het ziekenhuis over te brengen. Hij zou er gehospitaliseerd worden tot 4 maart 2013. Nadien keerde hij naar huis terug. Hij bleef er nog enkele dagen, maar op aanraden van uw schoonvader besloot uw partner om onder te duiken.

U bleef achter met de kinderen.

Eerst verbleef uw partner bij familie, nadien zou hij onderduiken bij een goede vriend. O

mdat de familie van uw partner beweerde dat hij in de toekomst nog herhaaldelijke problemen zou riskeren, werd jullie vlucht uit Dagestan georganiseerd. U werd op 9 mei 2013 terug herenigd met uw partner in Khasavyurt.

U vertrok diezelfde dag met een bus naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u in een minibus verder door naar België.

U kwam op 13 mei 2013 in België aan en vroeg er dezelfde dag, samen met uw partner, voor het eerst asiel bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

Welnu, u verklaart (CGVS, gehoorverslag p.2) voor het Commissariaat-generaal dat u zich beroept op de problemen van uw partner, **R.K. (O.V. 7.702.899)**.

Tevens verklaart u (CGVS, p.2) dat u zelf geen problemen hebt gekend in uw herkomstland, die volledig losstaan van de problemen van uw partner.

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner, **R.K. (O.V. 7.702.899)**, is genomen, wordt verwezen naar de beslissing inzake zijn asielaanvraag, die luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op problemen door uw werk als taxichauffeur; tijdens een uitgebreide controle bij een blokpost werden explosieven aangetroffen in de bagage van uw passagier, waarna u werd gearresteerd en 3 dagen vastzat. 10 dagen later werd dezelfde blokpost getroffen door een aanslag. 2 dagen later werd u opnieuw opgepakt. Na uw vrijlating en een opname in het ziekenhuis dook u onder om vervolgens uw herkomstland te ontvluchten.

Welnu, er werd vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken, waardoor in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende elementen.

Vooreerst werd vastgesteld dat enkele aanzienlijke tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw partner, waardoor uw geloofwaardigheid reeds in aanzienlijke mate wordt aangetast.

Een eerste tegenstrijdigheid werd vastgesteld in verband met uw vrijlating na uw eerste detentie. Zelf verklaarde u (CGVS, p.11) dat u uw partner terugzag in de keuken van jullie woonst. U ging meteen naar uw kamer (CGVS, p.11) en u was te vermoeid om eerst nog te praten met aanwezige familieleden (CGVS, p.12).

Uw partner verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag partner, p.3) dat jullie elkaar, na uw vrijlating, terugzagen op de binnenplaats, die gescheiden was van de keuken. Uw partner verklaarde daarnaast ook dat u bij aankomst thuis nog zowat een kwartier met aanwezige familieleden praatte (CGVS, gehoorverslag partner, p.3).

Zij werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid.

In eerste instantie verklaarde uw partner (CGVS, gehoor partner, p.3) dat zij hiervoor niet meteen een verklaring kon geven.

Vervolgens beweert ze dat er veel familie aanwezig was en dat ze misschien van de binnenplaats naar de keuken ging (om u daar terug te zien), wat echter niet overtuigend is om dergelijke niet gelijklopende verklaringen te verschonen.

Immers, er mocht verwacht worden dat u en uw partner gelijklopende verklaringen zouden afleggen over een ingrijpend moment, in casu uw terugkeer naar huis na uw eerste, 3 dagen lange detentie door de ordediensten.

Tevens werd vastgesteld dat u en uw partner tegenstrijdig waren over jullie telefonische contacten in periodes dat jullie op andere locaties verbleven.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u van 22 februari tot 4 maart in een ziekenhuis zou opgenomen zijn. Zowel uzelf als uw partner verklaarden dat jullie elkaar geen enkele keer zagen in het ziekenhuis.

Daarom werd er gevraagd of er dan wel telefonische contacten waren.

Uzelf verklaarde in dat verband (CGVS, p.16) dat jullie exact 2 keer telefonisch contact hadden; één keer belde u uw partner, de andere keer belde uw partner u.

Uw partner, van haar kant, verklaarde (CGVS, gehoorverslag partner, p.3) dat jullie meermaals telefonisch contact hadden: het was meer dan 2 keer.

Uw partner werd met uw eerdere en tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, maar haar uitleg, dat u deze contacten beter kan herinneren (CGVS, gehoorverslag partner, p.3) kan niet afdoende genoemd worden.

Er mocht immers verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen zouden afleggen over een belangrijk element als het onderhouden van contact in een periode dat u gehospitaliseerd was, kort nadat u voor de tweede keer was vastgehouden door de ordediensten. Bovendien was u erg nauwkeurig in uw verklaringen terzake, waardoor van uw partner kon verwacht worden dat ook zij hieromtrent nauwkeuriger zou zijn in haar verklaringen, wat niet het geval is.

Ook jullie verklaringen over telefonische contacten in de periode dat u was ondergedoken, in casu in de periode voorafgaand aan uw vlucht uit uw herkomstland, zijn tegenstrijdig.

Zo verklaarde uzelf (CGVS, p.19) dat u in de volledige periode dat u ondergedoken leefde geen enkele keer telefonisch contact had met uw partner. U verklaarde uitdrukkelijk dat u en uw partner elkaar geen enkele keer aan de telefoon hoorden (CGVS, p.19).

Uw partner, van haar kant, verklaarde dan weer dat jullie in deze periode wel nog telefonisch contact hadden, in casu via de telefoon van uw moeder en uw partner voegt eraan toe dat het wel over slechts een paar contacten ging (CGVS, gehoorverslag partner, p.4).

Bij confrontatie beweerde uw partner dat u mogelijk geen rekening hield met contacten via de telefoon van uw moeder (CGVS, p.4), wat niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen, omdat u duidelijk verklaarde dat jullie elkaar geen enkele keer hoorden.

Deze tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind.

Van u en uw partner mocht verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen zouden afleggen over een cruciaal element van uw asielrelaas, in casu over contacten in periodes dat jullie beiden in

onzekerheid leefden én aangewezen waren op telefonische contacten omdat jullie niet op dezelfde locatie verbleven.

Dat u en uw partner tegenstrijdig zijn over deze contacten, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien ontstaat aldus gerede twijfel over 2 belangrijke aspecten van uw asielrelaas, in casu uw opname in een ziekenhuis en uw ondergedoken bestaan, dat voorafging aan uw vlucht naar België. Op basis van de hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheden wordt uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate ondermijnd.

Er werd verder vastgesteld dat u over tal van aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk onwetend bent, of incoherent, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt uitgehold.

Zo blijkt een aanslag op een blokpost op 14 februari 2013 een cruciaal gegeven in uw asielrelaas te zijn.

Weliswaar bent u op de hoogte van enkele gegevens dienaangaande: het aantal slachtoffers, het aantal gewonden, het moment van de dag waarop aanslag plaats vond (CGVS, p.13), maar u weet niet of er één of meerdere daders betrokken waren (CGVS, p.14).

Aangezien informatie over de daders voor u nuttig kon zijn om uw eigen risico's in te schatten, werd u gevraagd of u nadien nog informatie vergaarde; u erkent dit niet meer gedaan te hebben (CGVS, p.14).

Eerder, op 4 februari, was u opgepakt nadat bij een controle aan een blokpost explosieven werden gevonden in de tas van uw passagier.

Er werd u gevraagd wat er met uw taxi gebeurde. U beweert dat uw vader deze later zou verkocht hebben, maar u weet niet hoe uw vader de wagen recupereerde en welke kanalen hij daarvoor mogelijk gebruikte (CGVS, p.9).

Later tijdens uw asielgehoor werd u gevraagd hoe u wist dat uw vader uw wagen recupereerde. U verklaart (CGVS, p.17) dat u de wagen bij u thuis zag toen u terugkeerde uit het ziekenhuis (op 4 maart).

Nochtans beweerde u eerder (CGVS, p.9) dat u uw wagen niet meer terugzag na uw arrestatie op 4 februari.

Bij confrontatie verklaart u (CGVS, p.17) dat u eerder naar de plaats verwees waar u was opgepakt, wat echter geen afdoende uitleg is, aangezien u duidelijk verklaarde dat u de wagen niet meer terugzag na 4 februari, de dag van uw eerste arrestatie door de ordediensten.

Uw vader zou u na uw eerste arrestatie hebben vrijgekocht en hij zou dit gedaan hebben via een keten van kennissen.

Een goede vriend van uw vader speelde een belangrijke rol bij de onderhandelingen om u vrij te kopen, maar u weet niet wie de betreffende vriend was (CGVS, p.10).

U vroeg het niet aan uw vader, want dat soort vragen stelt u niet aan uw vader (CGVS, p.10). Of er bij de andere kennissen mensen bij waren, die werkten voor de overheid, weet u evenmin (CGVS, p.10). U vermoedt dat losgeld moest betaald worden aan de politie (GOVD), maar meer concrete informatie hebt u niet (CGVS, p.10). Er werd u gevraagd hoe uw vader vernam dat u bij de GOVD werd vastgehouden. Uw vader zou de dag na uw arrestatie zijn getelefoneerd, maar u weet niet door wie (CGVS, p.10). Hoe uw partner vernam dat u was aangehouden, weet u niet: u vermoedt dat uw vader of uw moeder uw partner inlichtten (CGVS, p.10).

Aangezien uw vader erin slaagde om u bij de GOVD te lokaliseren en aldus uw vrijkoping te organiseren, werd u gevraagd of uw vader van zijn contacten vernam waarom u zo 3 dagen lang werd vastgehouden, maar ook dat weet u niet (CGVS, p.10).

Evenmin weet u of uw vader al losgeld had betaald toen u werd vrijgelaten (CGVS, p.10).

Toen u de eerste keer werd vrijgelaten, werd u onder druk gezet om een document te ondertekenen. U weet niet wat de inhoud was van het document, want u las het niet omdat u niet bij krachten was (CGVS, p.11). U denkt dat u uw vader nadien informeerde over het feit dat u een document moest ondertekenen voor uw vrijlating, maar u weet niet of uw vader nadien bij zijn contacten navraag deed over de inhoud (en/of betekenis) van het document (CGVS, p.11). U liet trouwens na om navraag te doen bij uw vader daaromtrent omdat u niet meer bezig was met het document (CGVS, p.11).

Op 16 februari werd u voor de tweede keer aangehouden en dit gebeurde nadat er in uw woonst een inval door ordediensten plaats vond.

U weet niet meer hoeveel personen toen uw woonst binnendrongen (CGVS, p.14). U weet niet hoe uw partner vernam dat u werd opgepakt en achteraf hebt u haar dat niet gevraagd (CGVS, p.14). Evenmin weet u of uw partner nog bij haar ouders was toen zij op de hoogte werd gebracht van uw arrestatie (CGVS, p.14). Ook bij deze arrestatie werd u vrijgekocht door uw vader. Opnieuw moest u vooraf een document ondertekenen. Er werd u gevraagd of het mogelijk om een uitreisverbod ging, maar dat weet u niet (CGVS, p.15). Ook over dit document deed u naderhand geen navraag (CGVS, p.15).

Na uw tweede vasthouding verbleef u een aanzienlijke periode in een ziekenhuis.

Of er tijdens deze ziekenhuisopname nog naar u geïnformeerd werd door ordediensten weet u niet (CGVS, p.17); ook hiernaar informeerde u niet.

Na uw terugkeer uit het ziekenhuis verbleef u nog 3 dagen thuis en vervolgens besliste u om onder te duiken.

Familieleden hadden tegen uw vader gezegd dat u niet meer gerust zou gelaten worden (CGVS, p.17). Of uw vader concrete aanwijzingen hadden voor deze uitspraak weet u evenmin. Ook weet u niet welke familieleden uw vader zouden ingelicht hebben (CGVS, p.18).

Eerst dook u onder bij familieleden, nadien zocht u onderdak bij een vriend. Er werd u gevraagd waarom u naar een vriend verhuisde.

U beweert dat er in uw herkomstregio informanten actief zijn, waarop u werd gevraagd of er in uw geval sprake was van een mogelijk gevaar door informanten, maar u moet erkennen dat er geen concrete aanwijzing was (CGVS, p.18).

Aangezien u nog een relatief lange periode een clandestien bestaan leidde in uw herkomstland en van u verondersteld mag worden dat u zich in deze periode regelmatig zou informeren over de voortgang van uw problemen, werd u gevraagd of aan uw broer of vader nog vragen over u werden gesteld. Dat weet u evenmin; misschien zouden uw broer en/of uw vader u daaromtrent niet inlichten om u niet ongerust te maken (CGVS, p.19).

Welnu, dat u over tal van elementen, die betrekking hebben op uw asielrelaas dermate onwetend bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

In dit verband is het onder meer opmerkelijk dat u wel op de hoogte bent van de respectievelijke bedragen die voor uw vrijlating werden betaald, maar verder quasi totaal onwetend bent.

Uw geloofwaardigheid wordt door deze vaststellingen verder uitgehold.

Uit uw verklaringen, waaruit een grote mate van onwetendheid blijkt, mag ook afgeleid worden dat u weinig interesse betoonde voor de evolutie van uw beweerde problemen, aangezien u kennelijk weinig inspanningen deed om concrete informatie te verkrijgen, die u in staat zou stellen om uw vrees accuraat in te schatten.

Een dergelijke desinteresse valt niet te rijmen met een ernstige vrees en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

In het kader van uw asielaanvraag legt u één attest over ter staving van een ziekenhuisopname, die het gevolg zou geweest zijn van mishandeling door de ordediensten tijdens uw laatste detentie in uw herkomstland.

Vooreerst moet benadrukt worden dat u tijdens uw uitgebreid asielgehoor zelf aangaf (CGVS, p.17) dat u het medisch attest niet eens hebt gelezen.

U beweert vervolgens dat u het geschrift in het attest niet kon lezen (CGVS, p.17).

Er werd u daarom gevraagd of u dan minstens aan iemand anders vroeg wat de inhoud was van het document, maar ook dat liet u na (CGVS, p.17).

Welnu, dat u van de inhoud van een document, dat u aan de asielinstanties overlegt om minstens één element van uw asielrelaas te staven, dermate weinig op de hoogte bent, doet niet enkel afbreuk aan uw geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van uw beweerde vrees.

Van asielzoekers wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van asielzoekers verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van overlegde stavingsstukken.

In uw geval was het alleszins redelijk om een zekere kennis over de inhoud van het betreffende medisch attest te verwachten, daar u slechts één stavingsstuk overlegde aan de asielinstanties.

De vaststelling dat u dermate weinig op de hoogte bent van de inhoud van een bewijsstuk, ondermijnt niet enkel uw geloofwaardigheid, maar doet ook afbreuk aan de ernst van de door u geuite vrees.

Zelfs indien u wel op de hoogte zou zijn van de inhoud van het medisch attest, dan nog moet vastgesteld worden dat uit het overlegde attest niet blijkt dat u werd opgenomen ten gevolge van mishandeling door ordediensten.

Het medisch attest maakt gewag van een hersenschudding, maar bevat geen informatie over de omstandigheden waarbij deze zou veroorzaakt zijn.

Eveneens betreffende het attest kan nog opgemerkt worden dat het uiterst opmerkelijk is dat het melding maakt van het feit dat u besmet zou zijn met HIV-hepatitis, hoewel u van deze ernstige medische problematiek op geen enkel moment gewag maakte ten overstaan van de Belgische asielinstanties.

Het medisch attest herstelt bijgevolg niet uw geloofwaardigheid, wel integendeel.

Zoals reeds bleek uit voorgaande vaststellingen beschikt u over onaannemelijk weinig informatie om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich sinds uw aankomst in België hoegenaamd niet meer informeert over de voortgang van de door u aangehaalde problemen.

U verklaarde (CGVS, p.18) dat u in Dagestan nog telefonisch contact met uw vader onderhield in de periode dat u er ondergedoken leefde (bij een vriend).

Eerder tijdens uw asielgehoor verklaarde u (CGVS, p.3) dat u tegenwoordig elk contact met uw vader hebt verbroken: u bent bang dat uw vervolgers uw verblijfplaats zouden achterhalen. Uw vader zou zelfs niet weten dat u momenteel in België verblijft. U erkent wel dat u uw vader nog zou kunnen contacteren (CGVS, p.3).

Er werd u gevraagd waarom u in uw herkomstregio wel nog telefonisch contact onderhield met uw vader en tegenwoordig niet meer.

Opnieuw verklaart u dat u bang bent en u voegt eraan toe dat u vroeger uw gebruikte telefoonnummers/sim-kaarten weggooide (CGVS, p.18).

Er werd u daarom gevraagd waarom u een dergelijk systeem tegenwoordig niet meer gebruikt. U vreest dat telefoons afgeluisterd worden (CGVS, p.18).

Daarom werd u de vraag gesteld waarom u in uw herkomstregio niet bang was om afgeluisterd te worden, terwijl u er nog verbleef. U stelt dat u er contact moest onderhouden met uw vader (CGVS, p.19).

Aangezien u vanuit België niet rechtstreeks met uw vader wil/durft communiceren, werd u gevraagd of het in uw geval niet nuttig zou zijn om in voorkomend geval "via via" te informeren.

U verklaart (CGVS, p.19) dat u zich daar nu niet mee bezig houdt omdat u nu veilig bent.

Welnu, van asielzoekers wordt verwacht dat ze zich informeren over de voortgang van hun beweerde problemen, zeker zolang ze zich in het gastland, waarin ze asiel vroegen, in een onzekere situatie bevinden. Uit uw verklaringen blijkt een gebrek aan interesse voor de evolutie van de door u naar voor gebrachte problemen.

Dergelijke desinteresse doet afbreuk aan de door u geuite vrees en geloofwaardigheid van jullie relaas.

Ten slotte kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht naar België, in casu over uw vlucht van Moskou naar België.

Blijkens uw verklaringen – en deze van uw partner – zouden jullie in een minibus van Moskou naar België gereisd zijn. Tijdens dit gedeelte van uw reis zou u niet zijn overgestapt (CGVS, p.5). U weet totaal niet welke landen tijdens dit traject werden aangedaan (CGVS, p.5). U reisde met uw intern paspoort. Thuis was u nog in het bezit van reispaspoorten en het was uw vader die uw vlucht organiseerde, maar of daarbij uw origineel reispaspoort werd gebruikt weet u niet (CGVS, p.5). Op de vraag of u onderweg iets hebt gemerkt van grens- en/of identiteitscontroles, verklaart u (CGVS, p.5) daar totaal niet mee bezig geweest te zijn. Bovendien sliep u meestal (CGVS, p.5). U geeft aan op geen enkel moment persoonlijk aan een controle te zijn onderworpen (CGVS, p.5).

Op de vraag of er met de passeur(s) afspraken werden gemaakt over wat u moest zeggen of doen als u wél aan een controle zou onderworpen worden, verklaart u (CGVS, p.5) dat u enkel te horen kreeg dat u veilig naar België zou gebracht worden en verder mocht u nergens uitstappen of vragen stellen.

Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig.

Uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uit dezelfde informatie blijkt overigens dat etnische Tsjetsjenen uit de Russische Federatie die in België een asielaanvraag indienen, die vervolgens niet herkend worden door Eurodac (een systeem op Europees niveau waarbij de vingerafdrukken van elk persoon, ouder dan 14 jaar, die in één van de aangesloten landen asiel aanvraagt, opgeslagen worden in een centrale database) en die zodanig tot de asielprocedure worden toegelaten, meestal in het bezit moeten zijn van een geldig internationaal paspoort.

Hierdoor ontstaat in uw geval het vermoeden dat u – en uw partner – uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU binnenkwam, verborgen te houden.

Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnd.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met

de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van alle hiervoor gedane vaststellingen blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

Behalve het reeds besproken medische attest, legde u nog andere documenten over, maar zij zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

U legde uw intern paspoort, uw rijbewijs, het intern paspoort van uw partner en de geboorteaktes van uw kinderen over. Deze documenten bevatten louter gegevens over jullie identiteit, die hier niet ter discussie staat.

Uw huwelijksakte bewijst de formele band tussen uw partner en uzelf, wat evenmin betwist wordt.

Al deze documenten wijzingen niets aan de gedane vaststellingen en de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 22 juli 2013 een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Ze ponereren dat, in strijd met wat de beslissing van de commissaris-generaal stelt, ze zich wel degelijk in de voorwaarden bevinden om als vluchteling te worden erkend gezien ze een "gegrond toekomstige" vrees voor vervolging door de overheid hebben" (zie p. 4), gezien verzoeker verdenkt wordt van terroristische activiteiten en gelet op de mensonwaardige behandelingen en opsluitingen die hij onderging. Verzoekers voegen er aan toe dat verzoeker "enorme psychologische problemen en medische lichamelijke problemen en gevolgen" heeft ten gevolge van de mishandelingen die hij tijdens deze ondervragingen onderging.

Ze laten gelden dat er helemaal geen tegenstrijdigheid is tussen verzoekers verklaringen en deze van verzoekster, zoals de commissaris-generaal voorhoudt.

Ze stellen dat de commissaris-generaal niet goed de "relatie tussen keuken-binnenplaats-woning" (zie p. 5) heeft begrepen en dat de keuken niet in de woning is "maar buiten de woning"; ze hekelen het feit dat de commissaris-generaal een eigen interpretatie zocht om in de verklaringen een tegenstrijdigheid te

kunnen steken. Ze leggen uit dat er bij de vrijlating bovendien enorm veel bezoek/familie in de woning-binnenplaats-keuken was en dat verzoekers elkaar terugzagen *“buiten de woning op de binnenplaats aan de keuken”*.

Wat betreft het aantal telefonische contacten tijdens verzoekers verblijf in het ziekenhuis, stellen verzoekers dat verzoeker steeds verklaard heeft dat hij *“een paar keer”* heeft getelefoneerd tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis en met verwondering in de bestreden beslissing heeft moeten lezen *“exact twee keer”*. Volgens hem heeft de tolk die bij het verhoor aanwezig was *“dit duidelijk verkeerd vertaald en/of het CG heeft dit verkeerd geïnterpreteerd”*. Hij stelt dat hij, als gevolg van de brute ondervragingen in zijn land van herkomst waardoor hij getraumatiseerd was, niet meer weet hoeveel keer exact werd getelefoneerd.

In verband met de telefonische contacten tijdens de periode dat verzoeker was ondergedoken, benadrukken verzoekers dat ze tijdens die periode nooit *“rechtstreeks”* telefonisch contact hadden met elkaar, maar wel via verzoekers moeder die aan verzoekster dan doorzegde wat hij haar verteld had.

Waar de commissaris-generaal hen onwetendheid ten laste legt over bepaalde zaken in hun relaas, antwoorden verzoekers dat ze de waarheid hebben verteld en niet hebben willen liegen over wat ze niet wisten; volgens hen wisten ze *“degelijk een zeer uitvoerig en gedetailleerd feitenrelaas weer te geven”*.

Ze benadrukken dat ze hun land omwille van ernstige problemen hebben verlaten, gedreven door een vrees om menonwaardig behandeld of zelfs vermoord te worden om reden van verzoekers vermeende steun aan de rebellen-terroristen.

Verzoekers voeren ook een schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ze stellen dat, zo ze niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Volgens hen is het (zie p. 7) *“duidelijk dat verzoekers bij terugkeer naar Tsjetsjenië gevaar lopen voor ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (artikel 3 EVRM) en ernstige bedreiging voor hun leven of de persoon van verzoekers als gevolg van een willekeurig geweld in Tsjetsjenië, zonder dat de overheid in staat is afdoende bescherming te bieden”* (sic).

Ze stellen verder dat er in Dagestan nog steeds sprake is van rebellie en militair treffen tussen de rebellen en autoriteiten en dat het niet uitgesloten is dat *“bewust burgerslachtoffers vallen, wat het CG zelf aangeeft”*. Volgens hen blijkt *“uit internationale verslaggeving”* dat er wel sprake is van een gewapend conflict en *“wordt wereldwijd algemeen Dagestan nog steeds aangemerkt als een regio met ernstig intern gewapend conflict. Reizen naar Dagestan is dan ook compleet afgeraden”*. Ze stellen dat de commissaris-generaal heeft nagelaten *“aan te geven op welke concrete informatie en rapporten zij zich heeft beroepen om te komen tot haar eigen appreciatie”*.

Verzoekers voeren aan dat ook artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet geschonden zijn, alsook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsplicht.

Ze geven een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en menen dat bovenstaande rechtsregels door het Commissariaat-generaal geschonden werden. Ze vorderen op grond daarvan *“de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken doordat de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledig wijze motiveert”* (sic).

De commissaris-generaal zou zijn redeneringen *“ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier”* motiveren, voor zover men al zou kunnen spreken van enige motivering; volgens verzoekers wordt er ofwel geen enkele motivering gegeven, ofwel één die slechts in stereotiepe en algemene bewoording is gesteld.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal niet bewijst dat ze bij terugkeer naar Tsjetsjenië (sic) geen risico op ernstige schade zullen lijden, gezien in Tsjetsjenië (sic) willekeurig geweld, arrestaties, executies en onmenswaardige behandeling zege vieren.

Daarnaast werpen verzoekers een schending van het proportionaliteitsbeginsel op gezien een mogelijke repatriëring volgens hen totaal niet in verhouding staat met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit de beslissing te kunnen halen. Ze menen dat er geen twijfel over kan bestaan dat een terugkeer naar hun land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat; de negatieve gevolgen van de beslissing zouden bijgevolg van zo'n ernst zijn dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap, geen sprake kan zijn.

Ten slotte voeren verzoekers een schending aan van artikelen 2, 3, 5 en artikel 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM)

Ze benadrukken dat ze bij terugkeer naar Tsjetsjenië (*sic*) een reëel risico lopen dat ze zouden worden vermoord of onderworpen aan een onmenselijke vernederende behandeling of straffen, gezien het volgens hen *“een algemeen bewezen feit”* is dat in Tsjetsjenië (*sic*) *“gewelddadige willekeur zege viert”*, gezien verzoeker aan zijn reeds ondergane verhoren *“enorme psychologische problemen en ook lichamelijke aandoeningen”* over heeft gehouden en gezien de Tsjetsjeense (*sic*) overheid en politie *“juist zelf meewerken aan deze willekeur en het juist de overheid is die eerste verzoeker valselijk verdenkt van terroristische activiteiten”*.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. Ze vragen *“minstens het dossier voor verder onderzoek terug te verwijzen naar het Commissariaat Generaal”*.

2.1.2. Stukken

Ter terechtzitting leggen verzoekers twee “oproepingen politie” voor.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, E.K., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, R.K., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers.

Vooreerst stelt de Raad meerdere tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en die van verzoekster.

Zo verklaarde verzoeker op 20 juni 2013 op het commissariaat-generaal aangaande de vrijlating na zijn eerste detentie, dat hij zijn partner terugzag in de keuken van hun woonst en dat hij meteen naar zijn kamer ging (zie zijn verhoorverslag, p. 11) omdat hij te vermoeid was om eerst nog te praten met aanwezige familieleden (zie p. 12), terwijl verzoekster vertelde dat ze elkaar na zijn vrijlating terugzagen op de binnenplaats van hun woning, die afgescheiden was van de keuken, en dat verzoeker bij aankomst thuis nog zowat een kwartier met aanwezige familieleden praatte (zie haar verhoorverslag van 20 juni 2013, p. 3).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de *“relatie tussen keuken-binnenplaats-woning”* niet goed begrepen werd door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal aangezien de keuken niet in de woning gelegen is *“maar buiten de woning”*, dat er na de vrijlating enorm veel bezoek/familie in de woning-binnenplaats-keuken was en dat verzoekers elkaar terugzagen *“buiten de woning op de binnenplaats aan de keuken”*.

De Raad stelt vast dat deze post-factum beweringen echter niet stroken met de eerdere verklaringen van verzoekers. Verzoekster verklaarde immers uitdrukkelijk dat ze verzoeker terugzag op de binnenplaats en dat de keuken daar niet lag, maar wel *“apart (was). In het huis”* (zie haar verhoorverslag, p. 3).

Bovendien wordt in het verzoekschrift geen uitleg gegeven voor de tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet converseren van verzoeker met de aanwezige familieleden.

Ook zijn de verklaringen wat betreft de telefonische contacten tussen verzoekers terwijl verzoeker van 22 februari tot 4 maart in een ziekenhuis zou opgenomen zijn, niet verenigbaar.

Verzoeker verklaarde immers dat ze exact twee keer telefonisch contact hadden; één keer belde verzoeker naar verzoekster, de andere keer belde verzoekster naar haar man (zie zijn verhoorverslag, p. 16). Verzoekster daarentegen beweerde dat ze meermaals telefonisch contact hadden, zijnde meer dan twee keer (zie haar verhoorverslag, p. 3).

In het verzoekschrift laten verzoekers dienaangaande gelden dat verzoeker steeds verklaard heeft dat hij *“een paar keer”* heeft getelefoneerd tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis; volgens hem heeft de tolk die bij het verhoor op het Commissariaat-generaal aanwezig was, *“dit duidelijk verkeerd vertaald”*.

De Raad merkt op dat verzoeker tijdens dit verhoor ondubbelzinnig stelde dat er *“2 keer in totaal”* gebeld werd en dat hij uitdrukkelijk verklaarde: *“Ik heb haar één keer gebeld en zij mij één keer”* (zie zijn verhoorverslag, p. 16).

Verzoekers bewering dat de tolk dit *“duidelijk verkeerd vertaald”* heeft, vindt geen weerslag in het administratief dossier en wordt derhalve niet aangenomen; verzoeker werd trouwens voorafgaand aan het verhoor gevraagd vertaalproblemen te melden en hem werd na het verhoor gevraagd of hij de tolk goed begrepen had en verzoeker antwoordde bevestigend (zie het verhoorverslag, p. 1 en 19).

De verklaringen van verzoekers over telefonische contacten in de periode dat verzoeker was ondergedoken, zijnde de periode voorafgaand aan de vlucht uit hun land, zijn evenmin gelijkkluidend.

Zo verklaarde verzoeker dat hij in de volledige periode dat hij ondergedoken leefde, geen enkele keer telefonisch contact had met verzoekster en dat ze elkaar geen enkele keer aan de telefoon hoorden (zie zijn verhoorverslag, p. 19), terwijl verzoekster vertelde dat ze in deze periode wel nog telefonisch contact hadden, in casu via de telefoon van verzoekers moeder en dat het over een paar contacten ging (zie haar verhoorverslag, p. 4).

In hun verzoekschrift bevestigen verzoekers dat verzoekers dat ze tijdens die periode nooit *“rechtstreeks”* telefonisch contact hadden met elkaar, maar wel via zijn moeder die aan zijn vrouw dan doorzegde wat haar zoon haar verteld had.

Uit het verhoorverslag van verzoekster blijkt echter geenszins dat ze elkaar nooit rechtstreeks hoorden, doch wel dat ze elkaar hoorden via de telefoon van verzoekers moeder en dus niet met hun eigen toestel. Op de vraag of ze met elkaar telefoneerden in die periode, antwoordde verzoekster: *“Ja, maar we deden dat via de telefoon van mijn schoonmoeder. Het gebeurde wel maar een paar keer”* (zie haar verhoorverslag, p. 4); geconfronteerd met verzoekers tegenstrijdige verklaringen, antwoordde verzoekster: *“Tja, misschien zei mijn man dat omdat we elkaar niet belden met onze eigen nummers. Iets anders kan ik niet meteen bedenken”* (zie haar verhoorverslag, p. 4).

Deze verklaringen stroken evenwel niet met verzoekers antwoord op de vraag of hij verzoekster belde in die periode: *“Nee, vanaf 7 maart hebben we elkaar geen enkele keer aan de telefoon gehoord. We zagen elkaar pas terug bij ons vertrek naar België. Omdat ik bang was”* (zie zijn verhoorverslag, p. 19).

De Raad wijst er op dat van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, nochtans in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook onaannemelijk onwetend is over kernelementen in zijn asielrelaas.

Zo weet verzoeker, aangaande de aanslag op de blokpost op 14 februari 2013, niet of er één of meerdere daders betrokken waren (zie zijn verhoorverslag, p. 14).

Op de vraag wat er met zijn taxi gebeurde nadat hij op 4 februari was opgepakt bij een controle aan een blokpost omdat explosieven werden gevonden in de tas van zijn passagier, verklaarde verzoeker dat zijn vader deze wagen later verkocht heeft, maar hij weet niet hoe zijn vader de wagen recupereerde en welke kanalen hij daarvoor mogelijk gebruikte (zie zijn verhoorverslag, p. 9). Later verklaarde verzoeker dan weer dat hij de wagen bij hem thuis zag toen hij terugkeerde uit het ziekenhuis op 4 maart 2013 (zie het verhoorverslag, p. 17), terwijl hij eerder beweerde dat hij zijn wagen niet meer terugzag na zijn arrestatie op 4 februari 2013 (zie zijn verhoorverslag, p. 9).

Wat betreft zijn vrijkoping na zijn eerste arrestatie verklaarde verzoeker dat zijn vader hem zou hebben vrijgekocht via een keten van kennissen en dat een goede vriend van zijn vader daarbij een belangrijke rol speelde bij de onderhandelingen; verzoeker weet echter niet wie de betreffende vriend was (zie het verhoorverslag, p. 10) en hij vroeg dit evenmin aan zijn vader (zie het verhoorverslag, p. 10). Of er bij de andere kennissen mensen bij waren die werkten voor de overheid, weet verzoeker ook niet (zie het verhoorverslag, p. 10). Verzoeker vermoedde dat losgeld moest betaald worden aan de politie (GOVD), maar meer concrete informatie heeft hij niet (zie het verhoorverslag, p. 10).

Op de vraag hoe zijn vader vernam dat hij bij de GOVD werd vastgehouden, verklaarde verzoeker dat zijn vader de dag na zijn arrestatie opgebeld werd, maar verzoeker weet niet door wie (zie het verhoorverslag, p. 10).

Hoe zijn vrouw vernam dat hij was aangehouden, weet verzoeker evenmin met zekerheid (zie het verhoorverslag, p. 10). Op de vraag aan verzoeker of zijn vader van zijn contactpersoon vernam waarom hij drie dagen lang werd vastgehouden, antwoordde verzoeker opnieuw dat hij het niet wist (zie het verhoorverslag, p. 10). Evenmin wist verzoeker of zijn vader al losgeld had betaald toen hij werd vrijgelaten (zie het verhoorverslag, p. 10).

Verzoeker is tevens geheel onwetend over het document dat hij moest ondertekenen toen hij de eerste keer werd vrijgelaten. Zo weet hij niet wat de inhoud was van het document (zie het verhoorverslag, p. 11), noch of zijn vader nadien bij zijn contactpersonen navraag deed over de inhoud en/of betekenis van het document (zie het verhoorverslag, p. 11).

Verzoeker gaf ook toe dat hij naliет om navraag te doen bij zijn vader omdat hij niet meer bezig was met het document (zie het verhoorverslag, p. 11).

Verzoeker vertoont verder een gebrek aan kennis omtrent de inval in zijn woonst door de ordediensten. Hij weet niet meer hoeveel personen toen zijn woonst binnendrongen (zie het verhoorverslag, p. 14), hoe zijn vrouw vernam dat hij werd opgepakt -wat hij tevens naliет achteraf te vragen- (zie het verhoorverslag, p. 14) en of verzoekster nog bij haar ouders was toen zij op de hoogte werd gebracht van zijn arrestatie (zie het verhoorverslag, p. 14).

Wat betreft het document dat hij moest ondertekenen, kon verzoeker niet aangeven of het om een uitreisverbod ging; hij liet tevens na achteraf navraag te doen over dit document (zie het verhoorverslag, p. 15).

Verzoeker wist evenmin of er tijdens deze ziekenhuisopname nog naar hem geïnformeerd werd door ordediensten; hij heeft hier ook nooit naar gevraagd (zie het verhoorverslag, p. 17).

Na zijn terugkeer uit het ziekenhuis verbleef verzoeker nog drie dagen thuis en vervolgens besliste hij om onder te duiken; familieleden hadden zijn vader ingelicht dat hij niet meer gerust zou gelaten worden (zie het verhoorverslag, p. 17). Welke familieleden dat waren en of deze familieleden concrete aanwijzingen hadden voor deze uitspraak, weet verzoeker evenmin (zie het verhoorverslag, p. 18).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat ze de waarheid hebben verteld, dat ze niet hebben willen liegen over wat ze niet wisten en dat ze *“degelijk een zeer uitvoerig en gedetailleerd feitenrelaas”* hebben weergegeven, wijst de Raad er op dat van verzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Van een asielzoeker kan worden eveneens verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Het komt in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker bleek bovendien eveneens onaannemelijk ongeïnteresseerd in het attest dat hij voorlegde ter staving van zijn ziekenhuisopname.

Verzoeker gaf immers zelf toe dat hij het medisch attest niet eens heeft gelezen en dat hij evenmin aan iemand anders vroeg wat de inhoud was van het attest (zie het verhoorverslag, p. 17).

Dat verzoeker van de inhoud van een document, dat hij aan de asielinstanties overlegt om een belangrijk element van zijn asielrelaas te staven, dermate weinig op de hoogte is, doet ook afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Van een asielzoeker kan immers in redelijkheid verwacht worden dat hij kennis draagt van de documenten die hij voorlegt gezien deze normaliter bijdragen tot de geloofwaardigheid van zijn vrees.

Verder blijkt uit het attest niet dat verzoeker werd opgenomen ten gevolge van mishandeling door ordediensten; het attest maakt weliswaar gewag van een hersenschudding, maar bevat geen informatie over de omstandigheden waarbij deze zou zijn opgelopen.

Ten slotte is het opmerkelijk dat het attest melding maakt van het feit dat verzoeker besmet zou zijn met HIV-hepatitis, hoewel hij van deze ernstige medische problematiek op geen enkel moment gewag maakte ten overstaan van de Belgische asielinstanties.

Bedoeld attest is niet in staat de geloofwaardigheid van verzoeker te herstellen.

Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoeker "*enorme psychologische problemen en medische lichamelijke problemen en gevolgen*" heeft ten gevolge van de mishandelingen die hij tijdens de ondervragingen onderging en dat hij, als gevolg van deze brute ondervragingen, niet meer weet hoeveel keer exact werd getelefoneerd toen hij in het ziekenhuis lag, merkt de Raad op geen enkel medisch attest wordt bijgebracht neerleggen waaruit voormelde problemen blijken.

Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat was om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden psychische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn slechte gezondheidstoestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Verder wijst de Raad erop dat de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift meermaals wijzen op de risico's voor hen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, wijst de Raad erop dat verzoekers afkomstig zijn uit Khasavyurt, gelegen in Dagestan, en dergelijke overwegingen derhalve irrelevant zijn.

De ter terechtzitting voorgelegde oproepingen van de politie, zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en worden bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging, niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien betreffen deze stukken slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel

(RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013”* van 28 februari 2013, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De ongestaafde beweringen van verzoekers in hun verzoekschrift dat er in Dagestan nog steeds sprake is van rebellie en militair treffen tussen de rebellen en autoriteiten, dat het niet uitgesloten is dat *“bewust burgerslachtoffers vallen”*, dat *“uit internationale verslaggeving”* blijkt dat er wel sprake is van een gewapend conflict, dat *“wereldwijd algemeen Dagestan nog steeds (wordt) aangemerkt als een regio met ernstig intern gewapend conflict”* en dat *“Reizen naar Dagestan is dan ook compleet afgeraden”* tonen niet aan dat er in hun land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), noch dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekers nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE